

Artikel er urigtigt. I et saadant Tilfælde gør ingen af de Grunde, der ellers taler for Redaktørens Straffrihed for Artikler af navngivne Forfattere, sig gældende, ligesom det vil være stridende mod enhver sund Retsfølelse, om Redaktøren under saadanne Omstændigheder skulde kunne gaa fri for Ansvar.

Særligt med Hensyn til Ansvaret for Bekendtgørelser (Annoncer) bemærkes, at de i Stk. 3 foreslaaede Regler i Almindelighed vil medføre, at Redaktøren ikke bliver ansvarlig. For at undgaa Tvivl foreslaas det imidlertid udtrykkeligt i Stk. 6, 2det Punktum, at Redaktøren med Hensyn til Bekendtgørelser, der er indrykket for Betaling, er straffri i samme Omfang, som er fastsat i Stk. 3 med Hensyn til Artikler fra navngivne Forfattere, saafremt det kan oplyses, hvem der har indrykket Bekendtgørelsen. Da der forekommer Tilfælde, hvor Annoncevirksomheden drives af en anden end Skriftets Udgiver, foreslaar man endvidere, at Ansvaret som Redaktør for denne Del af Skriftet kan overføres til den, som selvstændig træffer Afgørelse om Annoncernes Optagelse, saafremt han paa Skriftet anføres som ansvarshavende for Annoncerne.

Efter § 6, Stk. 4, er den *navngivne Forfatter* ansvarlig til Straf efter Straffelovgivningens almindelige Regler, og dette gælder, selv om Redaktøren i det enkelte Tilfælde tillige kan drages til Ansvar. Dette Ansvar for den navngivne Forfatter er i Overensstemmelse med den gældende Presselov; derimod gøres der i § 6, Stk. 5, en Undtagelse fra den nugældende Regel om ubetinget Ansvarsfrihed for den *unavngivne Forfatter*, idet han vel som ganske overvejende Hovedregel er straffri, men dog bliver ansvarlig til Straf efter samme Regler som den navngivne Forfatter, naar Redaktøren ved Artiklens Aflevering ikke har Bopæl eller fast Ophold her i Riget og heller ikke, naar Sag anlægges eller Tiltale rejses, opholder sig her i Landet. — De foreslaaede Regler maa i Almindelighed anses som velbegrundede, idet de afskærer unødigt Indblanding i Pressens Forhold, uden at Hensynet til den krænkede Part derved til-sidesættes, idet denne har Redaktøren at holde sig til. — I Modsetning til nugældende Ret gives der den unavngivne Forfatter Adgang til at paatage sig Ansvar som navngiven Forfatter. Herved opstaar det Spørgsmaal, om Redaktøren i et saadant Tilfælde bør stilles, som om Forfatteren straks fra først af havde været navngiven. Herimod taler dels bevismæssige

Hensyn — Reglen kan friste til Angivelse af en Straamandsforfatter, uden at det vil være muligt at tilvejebringe Bevis for denne Omstændighed —, dels ogsaa at Offentligheden, naar ingen Forfatter oprindeligt har været opgivet, kan faa det Indtryk, at Redaktøren har gjort Angrebet til sit eget. Uanset disse Betæneligheder har man dog fundet det rettest at foreslaa, at Redaktøren i saadanne Tilfælde kun bliver ansvarlig i samme Omfang, som om Artiklen straks havde været navngiven. Da Bestemmelsen maaske i visse Tilfælde vilde kunne medføre, at en Journalist af sin Redaktør blev tvunget til at navngive sig, for at Redaktøren eventuelt kunde opnaa Straffrihed, har man foretaget den Begrænsning, at Reglen ikke kan komme til Anvendelse paa Personer, der som Medarbejdere ved det paagældende periodiske Skrift er Redaktørens underordnede. — Da ingen af de særlige Hensyn, der iøvrigt kan anføres for at beskytte Anonymiteten, kan gøres gældende med Hensyn til den, der mod Betaling lader indrykke Bekendtgørelser (Annoncer), bør den Straffrihed, der i Almindelighed tilkommer den unavngivne Forfatter, ikke udstrækkes til Annoncøren, og der stilles derfor i § 6, Stk. 6, Forslag om, at han anses som navngiven Forfatter af Annoncerne.

I Almindelighed vil de i § 6 indeholdte Bestemmelser om Strafansvar med Hensyn til periodiske Skrifter, der er trykt her i Riget, være tilstrækkelige, men naar det drejer sig om grove Forbrydelser som de egentlige Statsforbrydelser, vil det være utilfredsstillende, saafremt Strafansvar kun kan gøres gældende mod Redaktøren og den navngivne Forfatter, medens andre Personer, hvis Forhold maaske er af mere graverende Karakter, gaar fri for Straf. Man foreslaar derfor i § 7 som en meget stærkt begrænset Undtagelse fra den almindelige Regel, at de i § 6 fastsatte Ansvarsregler ikke kommer til Anvendelse, for saa vidt angaar visse grove Statsforbrydelser.

Selvom det offentlige til en vis Grad kan være tilbageholdende med Hensyn til Kravet om Straf for et her i Landet trykt periodisk Skrift, er det ikke dermed givet, at der foreligger tilstrækkelig Begrundelse for ved en Særordning ogsaa med Hensyn til *Erstatningsansvaret* for disse Skrifter at beskære den private forurettedes Adgang til at søge Fyldestgørelse for den ham overgaaede Skade. Til Fordel for en Ordning, der muliggør, at Erstatningsansvar kan gøres gældende mod andre end de Personer, som